

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Karla Kosteckého a soudců Mgr. Lucie Trejbalové a Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. v právní věci žalobce: **TLC., IČ XX, se sídlem XX, zastoupeného Ing. Jitkou Routkovou, daňovou poradkyní, se sídlem Komenského 87/3, Liberec, proti žalovanému: Odvolací finanční ředitelství, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 8. 8. 2012, č. j. 8213/12-1500-505267,**

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 8. 8. 2012, č. j. 8213/12-1500-505267 se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím Finančního ředitelství v Ústí nad Labem bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Liberci (dále jen „správce daně“) ze dne 19. 3. 2012, č. j. 98765/12/192913501804, kterým správce daně nevyhověl žádosti žalobce o vrácení přeplatku na dani.

Protože s účinností od 1. 1. 2013 v souvislosti se zákonem č. 456/2011Sb., o finanční správě České republiky přešla působnost Finančního ředitelství v Ústí nad Labem na Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně, jednal soud od zmíněného okamžiku s posledně označeným státním orgánem finanční správy jako se žalovaným, v souladu s ustanovením § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Žalobce namítá, že žalovaný v odvolacím řízení chybně posoudil právní otázku nároku na úrok z pozdě vyplaceného přeplatku daně z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2008, červenec 2008 a srpen 2008 (poznámka soudu: správně mělo být uvedeno říjen 2008). Dle žalobce žalovaný své závěry opírá pouze o zákon č. 235/2004 Sb., o dani z přidané

hodnoty (dále jen „zákon o DPH“) a ignoruje námitky žalobce vyplývající ze závaznosti směrnice Rady 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty a rozsudků Soudního dvora Evropské unie ve věci C 107/10, C 25/07, C-286/94, C-201/08 a C-293/06. K odvolací námitce se žalovaný vyjádřil velmi formálně a nezdůvodnil, proč konkrétně se jednotlivé rozsudky netýkají projednávané věci. Žalobce namítá, že nepřiznáním úroku z prodlení byla narušena zásada neutrality daně z přidané hodnoty, zásada legitimního očekávání a zásada proporcionality. Žalobce zdůraznil, že bylo povinností implementovat výše uvedenou směrnici do našeho právního řádu. Dle článku 183 této směrnice mohou členské státy, překročí-li výše odpočtu daně výši splatné daně, převést nadměrný odpočet daně do následujícího období, nebo vrátit daň v souladu s podmínkami, které sami stanoví. K podmínkám, které si členské státy mohou sami stanovit, se Soudní dvůr Evropské unie vyjadřoval ve výše zmíněných rozsudcích. Žalobce je přesvědčen, že výše citované rozsudky podporují závěr, že má nárok na úroky z prodlení z pozdě vráceného nároku na odpočet ve výši úroku z prodlení.

Žalobce také namítá, že mu byl nesprávně předepsán úrok z prodlení na dani silniční a měl tedy na této dani přeplatek. Žalobce zdůraznil, že není zřejmé, z jakých konkrétních důkazů a evidencí žalovaný při rozhodování vycházel, zda měl k dispozici všechny pohyby na všech účtech od počátku. Ve spise se nenachází žádná evidence přepisu plateb daní. Žalovaný tak dle žalobce v rámci odvolacího řízení nezjistil řádně skutkový stav věci a odvolání vyřídil pouze formálně, porušil zásadu projednací.

Další žalobní námitka se týká vedení spisu. Žalobce namítá, že spisovou značkou ve smyslu § 64 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“) nemůže být DIČ žalobce. Povinností správních orgánů je vést jednotlivé spisy pod spisovou značkou. Pod DIČ žalobce se však nevedou jednotlivé části spisu, ale všechna řízení a § 64 odst. 5 daňového řádu tak ztrácí zamýšlený smysl. Žalobce nesouhlasí ani s názorem žalovaného, že uvedením „naše značka“ by došlo ke změně jeho správní praxe. Zdůrazňuje zásadu součinnosti, kterou je žalovaný ze zákona vázán.

Žalobce konečně namítá, že mu nebylo umožněno nahlédnout do spisu korespondenčně, přičemž takový postup daňový řád nezakazuje.

Z uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a požadoval priznání náhrady nákladů soudního řízení.

K žalobě se písemně vyjádřil žalovaný, který navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. K otázce vzniku nároku na úrok odkázal na závěry vyslovené v rozsudku zdejšího soudu ze dne 28. 11. 2011, č. j. 59 Ca 98/2009-69 potvrzené rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2012, č. j. 8 Afs 38/2011-117. Zdůraznil, že ke konkludentnímu vyměření daně a vzniku nároku na vrácení úroku z přeplatku na dani dojít nemohlo. Pokud jde o citované rozsudky Soudního dvora Evropské unie, žalobce neuvedl, v čem by měl spočívat chybný výklad právní otázky a v čem konkrétně má citovaná judikatura dopad do žalobcovy právní věci. Žalovaný trvá na tom, že se s touto námitkou řádně vypořádal, i když s ohledem na obecnost této námitky v odvolání žalobce, byly i jeho závěry stručné. Žalovaný zdůraznil, že jako odvolací orgán přezkoumal rozhodnutí správce daně v rozsahu požadovaném v odvolání v souladu s § 114 odst. 2 daňového řádu a současně také posuzoval, zda nevyšly najevo nesprávnosti nebo nezákonnosti žalobcem sice neuplatněné, ale které by mohly mít vliv na výrok rozhodnutí dle § 114 odst. 3 daňového řádu. K námitce neprojednání věci v souladu se zásadou projednací žalovaný odkázal na spisový materiál a uvedl, že nové

skutečnosti ani důkazy v průběhu odvolacího řízení zjištěny nebyly, žalovaný ani nedospěl k odlišnému právnímu názoru, a nebyly tak důvody postupovat dle § 115 odst. 2 daňového řádu. K námitce porušení zásady součinnosti konstatoval, že spis je označen spisovou značkou, pod níž je evidován, když spisovou značkou daňového spisu je zpravidla DIČ. Zdůraznil, že žalovaný neuvedl, že by tak mohlo být porušeno nějaké jeho právo. Napadené rozhodnutí nebylo označeno interní značkou žalobce („naše značka“), neboť dle příslušných ustanovení daňového řádu není žalovanému stanovena povinnost označovat písemnosti specifickým označením dle přání daňového subjektu. K námitce žalobce, že mu nebylo umožněno nahlédnout do spisu korespondenčně, žalovaný odkázal na § 66 daňového řádu, který nahlížení do spisu upravuje, a zdůraznil, že bylo zcela v dispozici žalobce, aby svého práva za stanovených podmínek využil.

Z předloženého správního spisu soud ověřil skutečnosti rozhodné pro posouzení projednávané věci.

Dne 31. 12. 2011 žalobce prostřednictvím své zástupkyně požádal o vrácení vratitelného přeplatku na svém osobním daňovém účtu u všech druhů příjmů ve smyslu § 155 daňového řádu.

Dne 19. 3. 2012 vydal správce daně rozhodnutí č. j. 98765/12/192913501804, které odůvodnil s odkazem na § 155 daňového řádu tak, že u daně z přidané hodnoty, daně silniční ani daně z příjmů právnických osob nevznikl žalobci do 60 dnů ode dne podání žádosti vratitelný přeplatek, proto žádosti nevyhověl. Zdůraznil, že nadměrné odpočty na dani z přidané hodnoty jsou vráceny bez žádosti do 30 dnů od vyměření dle § 105 zákona o DPH.

Proti tomuto rozhodnutí o přeplatku podal žalobce odvolání, ve kterém namítal, že v zdaňovacím období červen 2008, červenec 2008 a srpen 2008 (poznámka soudu: správně mělo být uvedeno říjen 2008) nebyl správcem daně vrácen uplatněný nárok na odpočet daně z přidané hodnoty v řádném, 30 denním termínu po lhůtě pro podání přiznání, ale později. Zdůraznil, že v souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie, zásadou neutrality a zásadou legitimního očekávání měl daňový subjekt za období prodlení nárok na úrok dle § 64 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Ve výši tohoto úroku má žalobce přeplatek na dani z přidané hodnoty, který mu doposud nebyl vrácen. Žalobce také požádal, aby odvolání bylo projednáno v souladu se zásadou projednací, aby rozhodnutí, kterým bude jeho odvolání vyřízeno, bylo označeno spisovou značkou, pod kterou je vedeno u příslušného správce daně ve smyslu § 64 odst. 5 daňového řádu, a aby zde byl uveden také údaj obsažený v záhlaví odvolání (tj. naše zn.). Zároveň žalobce požádal o nahlédnutí do spisu dle § 66 a násl. daňového řádu.

Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolacím námitkám žalobce nevyhověl a rozhodnutí správce daně potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí zopakoval, že správce daně nevyhověl žádosti o vrácení přeplatku, neboť na osobním daňovém účtu žalobce do 60 dnů od podání žádosti nevznikl vratitelný přeplatek. Zdůraznil, že žalobce požaduje vrácení přeplatku ve výši úroku z titulu vrácení přeplatků (nadměrných odpočtů) po lhůtě. Odkázal na § 105 odst. 1 zákona o DPH, který stanoví, že vznikne-li v důsledku vyměření nadměrného odpočtu vratitelný přeplatek, vrátí se plátcí bez žádosti do 30 dnů od vyměření nadměrného odpočtu. V projednávané věci podal žalobce ve dnech 28. 7. 2008, 26. 8. 2008 a 26. 11. 2008 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2008, červenec 2008 a říjen 2008, ve kterých si uplatnil nadměrné odpočty ve výši 33 791 Kč, 47 668 Kč a 19 465 Kč. Vzhledem k tomu, že správce daně měl pochybnosti o správnosti

těchto daňových přiznání, zahájil v souladu s § 43 zákona o správě daní a poplatků vytýkáci řízení, jehož výsledkem bylo ve všech případech odstranění pochybností a vyměření nadměrného odpočtu ve výši nárokové žalobcem. Nadměrné odpočty za červen a červenec 2008 byly vyměřeny dne 19. 12. 2008 a vráceny dne 2. 1. 2009, nadměrný odpočet za říjen 2008 byl vyměřen dne 16. 1. 2009 a vrácen dne 27. 1. 2009. Nadměrné odpočty tak byly ve všech případech vráceny ve lhůtě stanovené § 105 odst. 1 zákona o DPH, úrok z titulu nedodržení zákonné lhůty pro vrácení přeplatku žalobci nenáleží, nebyl předepsán a přeplatek ve výši tohoto úroku nevznikl. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2012, č. j. 8 Afs 38/2011-177, kterým byla zamítnuta kasační stížnost žalobce proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 59 Ca 98/2009-69 a vytýkáci řízení vedené správcem daně ohledně daně z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2008, červenec 2008 a říjen 2008 posouzeno jako souladné se zákonem. K judikatuře Soudního dvora Evropské unie žalovaný konstatoval, že na projednávanou věc nedopadá, neboť se týká konkrétních případů v jednotlivých státech Evropské unie, které se řídí vnitrostátní právní úpravou. Zásada projednací se v daném případě neuplatní, neboť odvolací orgán neprováděl dokazování ani nezměnil rozhodnutí v neprospěch žalobce. K požadavku uvedení spisové značky do rozhodnutí o odvolání žalovaný uvedl, že společnou spisovou značkou, je dle § 64 odst. 5 daňového řádu DIČ daňového subjektu, tj. CZ64051331. Uvedením údaje obsaženého v záhlaví odvolání, tj. „naše značka“ v napadeném rozhodnutí by se žalovaný odchýlil od dosavadní správní praxe, ani této žádosti proto nevyhověl. K žádosti o nahlédnutí do spisu pak odkázal na právní úpravu obsaženou v § 66 odst. 4 daňového řádu. Své rozhodnutí uzavřel s tím, že rozhodnutí správce daně posoudil jako souladné se zákonem, odpovídající zjištěnému skutkovému stavu, odvolací námitky shledal nedůvodnými a nezjistil žádnou skutečnost odvoláním neuplatněnou, která by odůvodňovala změnu původního rozhodnutí správce daně.

Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

K projednání podaných žalob bylo nařízeno ústní jednání, z něhož se žalovaný omluvil, odročení jednání však nežádal. Žalobce zopakoval argumenty uvedené již v žalobě a požádal o předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie, aby bylo postaveno najisto, že česká právní úprava vrácení nadměrného odpočtu není v rozporu s článkem 183 směrnice Rady 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty. Žalobce dále zdůraznil, že dne 14. 8. 2012 bylo vydáno rozhodnutí správce daně, který vyhověl žalobcově odvolání a konstatoval existenci přeplatku na dani silniční. Tento přeplatek, který byl žalobci vrácen dne 20. 8. 2012, existoval již v době rozhodování o žádosti žalobce ze dne 31. 12. 2011, a proto k němu mělo být přihlédnuto i v nyní projednávané věci.

Předmětem sporu je otázka vrácení přeplatku na dani ve smyslu § 155 odst. 3 daňového řádu. Při rozhodování o vrácení přeplatku na dani má správní orgán postupovat následujícím způsobem. Nejprve zkoumá, zda vůbec nějaký přeplatek daňovému subjektu vznikl a zdali jej na některé z daní eviduje. Zjistí-li, že tomu tak je, zkoumá další podmínky pro zacházení s tímto přeplatkem. Dále posuzuje, zda neeviduje on sám nebo některý z jiných správců daně nedoplatek téhož daňového subjektu. Až v situaci, kdy tomu tak není, je oprávněn takový vratitelný přeplatek vydat, vrátit. Pokud však dospěje k závěru, že žádný přeplatek neeviduje, žádost o vrácení přeplatku zamítne. V rámci přezkumu takového

rozhodnutí se správní soud zabývá tím, zda správní orgány při posuzování vrácení přeplatku na dani postupovaly podle výše uvedených kritérií. Soud však není oprávněn přezkoumávat zákonnost již pravomocného platebního výměru, na základě kterého měl tvrzený přeplatek na dani vzniknout (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2013, č. j. 1 Afs 85/2012 – 54, dostupný na www.nssoud.cz).

Skutkové okolnosti projednávané věci nejsou sporné. Žalobce podal ve dnech 28. 7. 2008, 26. 8. 2008 a 26. 11. 2008 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2008, červenec 2008 a říjen 2008, ve kterých si uplatnil nadměrné odpočty ve výši 33 791 Kč, 47 668 Kč a 19 465 Kč. Vzhledem k tomu, že správce daně měl pochybnosti o správnosti těchto daňových přiznání, zahájil dle § 43 zákona o správě daní a poplatků vytýkácí řízení, jehož výsledkem bylo ve všech případech odstranění pochybností a vyměření nadměrného odpočtu ve výši nárokové žalobcem. Nadměrné odpočty za červen a červenec 2008 byly vyměřeny dne 19. 12. 2008 a vráceny dne 2. 1. 2009, nadměrný odpočet za říjen 2008 byl vyměřen dne 16. 1. 2009 a vrácen dne 27. 1. 2009. Následný soudní přezkum potvrdil zákonnost výše uvedených platebních výměrů. Žalobce přesto tvrdí, že má přeplatek na dani z přidané hodnoty ve výši úroku z titulu pozdního vrácení nadměrného odpočtu za zdaňovací období červen červenec a říjen 2008.

Podle ustanovení § 105 zákona o DPH platí, že vznikne-li v důsledku vyměření nadměrného odpočtu (tj. odpočet daně převyšuje daň na výstupu za příslušné zdaňovací období) vratitelný přeplatek, vrátí se plátcí bez žádosti do 30 dnů od vyměření. Za den vzniku vratitelného přeplatku se považuje den jeho vyměření.

Vyměřit nadměrný odpočet lze na základě podaného daňového přiznání postupem dle § 46 odst. 5 tehdy platného zákona o správě daní a poplatků, dle kterého se za vyměření nadměrného odpočtu považuje poslední den lhůty pro podání daňového přiznání, případně den, kdy přiznání došlo správci daně, jde-li o přiznání opožděné. Je-li nadměrný odpočet vyměřen na základě vytýkácího řízení provedeného dle ustanovení § 43 zákona o správě daní a poplatků, tedy v případech, kdy správce daně vznesl pochybnosti o správnosti a úplnosti podaného daňového přiznání, považuje se den vyměření nadměrného odpočtu den vydání příslušného platebního výměru, neboť postup dle ustanovení § 46 odst. 5 citovaného zákona již nelze zpětně aplikovat.

Dokud není nadměrný odpočet vyměřen, není jeho výše deklarovaná daňovým subjektem v přiznání k dani autoritativně stvrzena. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že v případě vykázaného nadměrného odpočtu daňový subjekt nemá povinnost odvodu do státního rozpočtu, nýbrž má vůči státnímu rozpočtu pohledávku. Aby mohly být finanční prostředky uplatněné za určité zdaňovací období plátcí vyplaceny, je nutno výši těchto finančních prostředků vázat na autoritativní stvrzení ve formě vyměření nadměrného odpočtu (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2009, č. j. 9 Afs 94/2008 – 52, dostupný na www.nssoud.cz).

Z výše uvedeného vyplývá, že nadměrné odpočty byly ve všech případech vráceny ve lhůtě stanovené § 105 odst. 1 zákona o DPH a úrok z titulu nedodržení zákonné lhůty pro vrácení přeplatku tak žalobci nenáleží.

Pokud jde o citované rozsudky Soudního dvora Evropské unie, soud souhlasí s žalovaným, že reagují na specifickou úpravu vrácení nadměrného odpočtu v jednotlivých státech, přičemž česká právní úprava je jiná. Je třeba zdůraznit, že vytýkácí řízení, které může

lhůtu pro vrácení nadměrného odpočtu dle české právní úpravy prodloužit, nelze zahájit automaticky. Podle již ustálené judikatury musí správce daně konkretizovat pochybnosti, na základě kterých vyzývá plátce k prokázání skutečností uvedených v daňovém přiznání. Ačkoliv ustanovení daňového řádu umožňují správci daně zadržet výplatu nadměrného odpočtu DPH vykázaného daňovým subjektem v daňovém přiznání po celou dobu vytykácího řízení, mohl se proti tomuto zadržení daňový subjekt bránit prostředky poskytovanými zákonem o správě daní a poplatků, následně je zaručena i soudní ochrana skrze žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 s. ř. s.). Dle názoru zdejšího soudu tak není napadené rozhodnutí, které bylo vydáno v souladu s českou právní úpravou, v rozporu se směrnicí Rady 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty a zásadou přiměřenosti, předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie proto soud nepovažoval za nezbytné k tomu, aby mohl ve věci rozhodnout.

Pokud jde o přeplatek na dani silniční, který byl dle tvrzení žalobce vyměřen dne 14. 8. 2012, soud důkaz tímto rozhodnutím neprováděl, neboť bylo vydáno až po napadeném rozhodnutí žalovaného, a na projednávanou věc proto nemůže mít žádný vliv. Soud znovu opakuje, že v rámci soudního přezkumu je oprávněn zkoumat pouze to, zda správní orgány postupovaly při rozhodování o žalobcově žádosti v souladu s § 155 odst. 3 daňového řádu. V daném případě u daně z přidané hodnoty, daně silniční ani daně z příjmů právnických osob žalobci do 60 dnů ode dne podání žádosti vratitelný přeplatek nevznikl, proto správce daně žalobcově žádosti nevyhověl. Zákon tu správci daně nedává prostor pro správní uvážení či subjektivní hodnocení určitých kritérií, správce daně musí vycházet pouze z údajů v evidenci daní.

Pokud žalobce namítá, že ve spise chybí evidence daní, je třeba uvést, že údaje na osobních daňových účtech mohou být dle § 149 odst. 4 daňového řádu evidovány v elektronické podobě a žalobce měl možnost o zpřístupnění těchto údajů požádat.

Soud neshledal důvodnou ani námitku, že žalobci nebylo umožněno nahlédnout do spisu korespondenčně. Žalobce tuto námitku nijak nekonkretizoval. Soud proto může jen obecně konstatovat, že z obsahu odvolání je zřejmé, že žalobce požádal o právo nahlédnout do spisu dle § 66 daňového řádu a z ničeho nevyplývá a žalobce to ani netvrdí, že by mu v realizaci tohoto jeho oprávnění bylo ze strany správních orgánů jakkoliv bráněno.

Za nedůvodnou soud považuje i námitku, že s žalobcem nebylo odvolání projednáno. Lze souhlasit s žalovaným, že nebyl důvod pro postup dle § 115 odst. 2 daňového řádu, neboť v odvolacím řízení nebyly zjištěny nové skutečnosti ani důkazy a žalovaný dospěl ke shodnému právnímu názoru jako správce daně.

K žalobní námitce týkající se nesprávného vedení správního spisu, soud uvádí, že mu není zřejmé, v čem žalobce spatřuje zásah do svých veřejných subjektivních práv. Dle § 64 odst. 5 daňového řádu musí jednotlivé části spisu obsahovat soupis všech písemností, které jsou v nich založeny; písemnosti ve spisu se řadí v časové posloupnosti, označují se jednotlivými pořadovými čísly a vedou se pod společnou spisovou značkou. Vedení správního spisu v projednávané věci tyto zásady respektuje. Soud neshledává, že by použití DIČ jako spisové značky bylo v rozporu se zákonem. Pokud jde o požadavek na označení napadeného rozhodnutí specifickým označením „naše značka“ dle přání žalobce, soud pouze konstatuje, že tento požadavek nemá oporu v zákoně. Napadené rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti upravené v § 102 daňového řádu.

Soudu tak nezbyvá než konstatovat, že žaloba nebyla důvodná, proto ji postupem dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnul.

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, ten však náhradu nákladů nepožadoval, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 13. srpna 2013

Mgr. Karel Kostecký,
předseda senátu